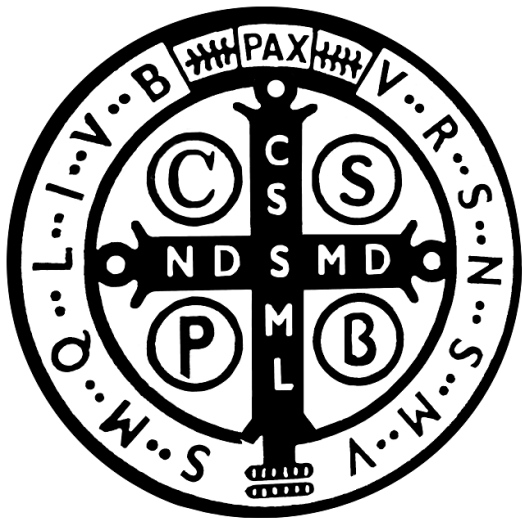

PRÁZDNINOVÝ ZPRAVODAJ PRO FARNOST JENÍKOV A ZABRUŠANY

CruX Sancti Patris Benedicti.

CruX Sancta Sit Mihi Lux,

Non Drago Sit Mihi Dux,

Vade Retro Satana,

Numquam Suade Mihi Vana.

Sunt Mala Que Libas,

Iipse Venera Bibas.

JENÍKOV OLDŘICHOV LAHOŠŤ HUDCOV
ZABRUŠANY

Dělej dobro dobře aneb komu sloužíš?

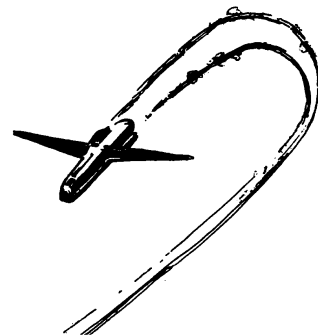
Papež František častěji připomíná, že ve svém životě musíme počítat se silami zla. Dokonce jmenovitě mluví o Zlém – Satanovi. Není to nic nového. Křesťané tak věřili a věří, ale toto papežovo zdůraznění, nás vede k zamyšlení. Jsou totiž cesty Boží a jsou i cesty Zlého. Po cestách Božích kráčíme, když používáme Boží prostředky: lásku, pokoru, mírnost, dobrotu, trpělivost, odpuštění a mnoho dalších, které jednoduše shrneme pod název ctnosti.

Jsou však i cesty toho Zlého. Dábel ten nepotřebuje nic vybudovat, spíš vše boří. A považuje za své vítězství už to, když používáme jeho prostředky: nesvornost, vztek, hrubost, ale také neodpuštění, závist, nepřejícnost, další již nemusím jmenovat, jistě si je každý lehce doplní sám. Těmito prostředky však nelze vybudovat nic trvalého.

V Písmu svatém Pán Ježíš říká: „Nebe a země pominou...“ (Mk 13,31). Když to domyslíme do důsledku, pochopíme, že není až tak důležité, zda vybudujeme dům, získáme to či ono, anebo dosáhneme vytčeného pozemského cíle. Opravdu důležité je, zda jsme při

veškeré své snaze, kráčeli po cestách Božích – komu jsme tím sloužili? Někdy totiž dobrý cíl lze dosáhnout nedobrym způsobem. Jak se říká, šel za svým cílem i přes mrtvoly.

Vždy se tedy zastavme a přemýšlejme, po které cestě k svému cíli chceme jít. Rozhodně nedělejme radost tomu Zlému a dělejme dobro dobře.

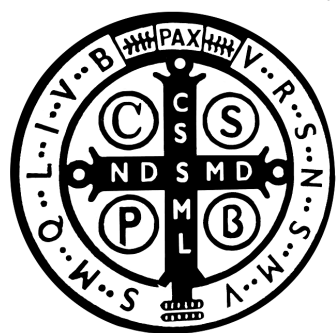

P. Marek Dunda

Kříž svatého Benedikta

Předchozí řádky jste pochopili dobře: ano je třeba se v životě chránit před vlivy zlého ducha. Prostředků k obraně nám naše víra nabízí hodně. Někteří mívají doma nádobku se svěcenou vodou, kterou se pravidelně přezehnávají znamením kříže, jiní mají na čestném místě v domě zavěšen kříž. Jako prostředek proti zlému bývala od pradávna používána i medaile svatého Benedikta. Svatý Benedikt žil ve střední Itálii na přelomu pátého a šestého století a založil v církvi tradici společného mnišského života. Sestavil tzv. řeholi, což je soubor pravidel, kterým se řídí život v klášteře. Jeho řeholí se dodnes řídí život řádu benediktinů (Rajhrad, Praha – Břevnov), cisterciáků (vyšší Brod) a trapistů (Nový dvůr u Toužimi). Svátek svatého Benedikta, kterého uctíváme jako hlavního patrona Evropy, slavíme 11. července.

Co se týče boje proti zlému, navázal Benedikt na tradici tzv. otců pouště, z nichž nejznámější je svatý Antonín (251-356). Právě tito otcové pouště rozpracovali také nauku o neřestech, se kterou jsme vás seznamovali v posledních sedmi tematických přílohách. Na medaili svatého Benedikta najdeme mnoho písmen, která jsou zkratkou Benediktovy modlitby proti zlému. Dalo by se říct, že se jedná i o modlitbu exorcismu (exorcismem můžeme nazvat každou modlitbu, ve které prosíme o ochranu před zlem. Tak je exorcismem zakončena také každá modlitba Otčenáš, když voláme: „Zbav nás od zlého!“)

A co tedy znamenají ona písmena? To najdete na obálce Zpravodaje.

A překlad je tento: „Kříž svatého otce Benedikta.

Kříž svatý ať je mým světlem.

Ne Drak ať je mým vůdcem.

Jdi zpět, Satane,

nikdy mě nenaváděj k tomu, co je prázdno.

Je zlé to, co nabízíš,

sám si vypij svoje jedy.“

Slovo o. Nika

Milí přátelé, tak tu máme prázdniny. Od velikonoc uteklo už dost času, během kterého jsme mohli prožít několik pěkných akcí. Tou nejpodarenější byl květnový koncert v kostele. Nejprve nás svými krásnými hlasy a písněmi obohatili Stráníci, po nich nastoupil Pavel Žalman Lohonka se svým Spolem a zazpívali jak písně starší, tak i několik novějších. Věřím tomu, že lidé v zaplněném kostele nelitovali, že přišli. Díky všem, kteří se o tento krásný zážitek zasloužili, především paní Navrátilové, která s tím měla nemálo starostí. Poděkování patří také obecním úřadům Jeníkov a Lahošť za jejich příspěvky, i lahůdkářství Jitřenka za občerstvení pro účinkující.

Během května také připutovali pěší poutníci z Prahy a prožili jsme Noc kostelů. V červnu přijeli cyklopoutníci z Moravy. Děti byly několikrát na Moravě. V dubnu přijely

reprezentovat naši farnost na šou do Lančova. V květnu zase vyrazily do Vratěnína na Superden. Na Moravu se zase brzy vrátí, protože už 30. 6. začíná tábor pro starší děti. Po týdenní pauze se vrátí menší děti na tábor, který začíná 14. 7. Mezitím 8. července oslavíme sv. Petra a Pavla poutí v jeníkovském kostele. Mše svatá začne v 10 hodin. 24. 7. přijedou do Jeníkova soluňáci, aby tu prožili již tradiční týden. V srpnu nás čeká **pouť na Velehrad**, která začíná **20. 8.** v 15 hodin ve Vranově nad Dyjí. Ani konec prázdnin nebude prázdný. Děti čeká na faře týden plný her a překvapení, takzvaný **TYNAF** neboli týden na faře **od středy 29. 8. do neděle 2. 9.** A v září se koná **Moravská pouť**, tentokrát **v sobotu 30. září**. Mše svatá v Jeníkově bude ve 12 hodin. Přeji vám krásné letní dny a načerpání nových sil do všeho, co vás čeká. Ať vás provází Boží požehnání a Pán Bůh vás ochraňuje na vašich cestách.

Slovo katechetky Irči

Milí přátelé!

Už je to téměř rok, co jsem se s vámi rozloučila a vstoupila k sestrám alžbětinkám do Jablunkova. Mám za sebou rok postulátu, to je čas přípravy a poznávání. Po roce mohu vstoupit do noviciátu, který začíná slavností obláčky, při které dostanu hábit, ve kterém sestřičky chodí, a nové jméno. Na tuto slavnost bych vás srdečně chtěla pozvat. Bude to **v sobotu 11. srpna 2018 v 10:30**. Kdo by chtěl přijet, může se na společnou cestu domluvit se s. k. Táňou. Pamatuji na vás všechny v modlitbě a těším se na setkání s některými z vás. Ať vám Pán Bůh žehná ve všem, co dobrého konáte.

Irča

Praha - Jeníkov

Už před pár měsíci jsem se pevně rozhodl, že půjdu letos na pěší pouť z Prahy do Jeníkova. Aby to nedopadlo jako loni, musel jsem v předstihu naplánovat v práci dovolenou. Pár dní před dnem srazu v Praze mně oslovila jedna sestra, zda bych s ní nejel do naší severočeské farnosti už v pondělí a nepomohl jí škrábat zed', aby pan zedník mohl natahovat fajnovou. Po dlouhém přemýšlení jsem teda jel. Ale myšlenkami jsem byl už stejně na putování.

Konečně jsem se dočkal vytoužené středy a mohl se po druhé hodině odpolední osvobodit a vyrazit směr Teplice a Praha. Tam bylo třeba se přesunout na Pražský hrad, kde je každoročně sraz poutníků u katedrály sv. Víta. Při příchodu k Hradu mně překvapil otázkou pán od policie, který dělal prohlídku u vstupu, zda cestuji do Krušných hor. Když jsem mu odpověděl ano, tak mi ukázal prstem na nádvoří: „Už na vás čekají další dva.“ Po prohlídce katedrály a modlitbě jsme odešli přenocovat ke kapucínům.

1 den: Ráno po snídani a modlitbě jsme vyrazili za mírného deště přes Šárecké údolí ven z Prahy. Pro mě to byla premiéra, už jsem šel dvakrát, ale až letos se mně podařilo jít od prvního dne. Vycházelo nás asi 7, ale o to to bylo krásnější a lépe jsme se poznali. Po nepříjemném stoupání a klesání v hlavním městě přišel příjemný rovinatý úsek. Mezi tím se nám Pán Bůh postaral o nádherné sluníčko, které vydrželo až do večera. V průběhu pouti se naše skupinka rozhodla vyhnout městu Kralupy nad Vltavou. O. Nik vytáhl tablet a pohotově našel příjemnější cestu. Ale 37,8 km s námi dostatečně zacvičilo, tak jsme ke kulturnímu domu v Nelahozevsi někteří scházeli z kopce setrvačností. Odměnou nám byla vynikající teplá večeře a buchtý, které připravila místní rodina.

2 den: Po lehké snídani byl v 7.00 hod odchod do našeho dalšího cíle městečka Libochovice. Náš skromný počet se malinko rozrostl. Po dojetí do nádherné přírody náš dojem kazila obrovská hora odpadků, kterou naše vyspělá civilizace dokázala

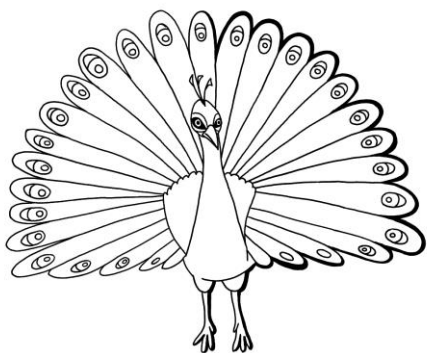
zase o dost zvětšit. Po zhruba dvou hodinách jsme doputovali do města Velvary, kde následovala zasloužená přestávka a velmi milé posezení u paní, která pro poutníky pravidelně připravuje občerstvení. I když se těžko zvedalo od stolu, museli jsme vyrazit na další etapu. Při příchodu do cílového města Libochovice nás na obvyklém místě čekala poutnice Silva a proběhlo symbolické přivítání v Litoměřické diecézi. No, a na místní faře nás čekala pestrá večeře a velmi veselá a příjemná společnost otce Vojtěcha.

3 den: Po požehnání jsme se vydali na předposlední úsek zdánlivě nejnáročnější, protože vede kolem vrchu Milešovka. V obci Teplá nás čekala již tradiční mše svatá v místní kapliče a po ní vynikající oběd u farníků, kteří s úsměvem na rtech připravují každoročně pro poutníky příjemné posezení. Po asi hodině a půl jsme se museli zvednout a odebrat směrem pod Milešovku. Silní jedinci plní elánu se vydali opravdu PŘES kopec. My, už znaveni, mimo kopec lehčím terénem do cíle dnešního dne v Kostomlatech, kde o. František sedl do auta a jel do Jeníkova pro děti, které se k nám přidali na poslední den.

4 den: Po ranním těžkém vstávání jsme opět za slunečného dne vyrazili přes Ohníč, Křemýž, Lahošť do konečného cíle naší pouti Jeníkov. Již tradičně při zhlédnutí Jeníkovského kostela, kdo chce, zuje boty a zbytek pouti dojde bos. Do cíle jsme dorazili okolo 13 hodiny a po slavnostní mši svaté následovalo setkání s farníky na faře, oběd a odjezd zpět domů.

Alois Karpišek

Umírá starý rabín. Kolem smrtelného lože se sejde celá rodina, všichni jeho žáci i mnoho lidí z města a nad nemohoucím starcem bědují. Vzpomínají na to, jaký to byl skvělý učitel, dobrý manžel i příkladný otec svých dětí. Hlasitě obdivují jeho moudrost, dobrotu a štědrost k chudým a vyzdvihují nejrůznější rabínovy ctnosti. Vtom se stařec z posledních sil nadechne a řekne: „A co moje skromnost? Na tu jste zapomněli?“

Pýcha – první i poslední

Ze všech neřestí si připomínáme pýchu až nakonec. Přitom je to neřest, která je vlastně principem všech ostatních neřestí a zároveň je i prvním hříchem v židovsko-křesťanské tradici. Už při stvoření andělů se někteří rozhodli, že nebudou sloužit Bohu a stali se padlými anděly. Neměli tělo, aby zhřešili jinak, mohli jen přijmout s vděčností svou identitu, kterou jim Bůh dal, nebo se vzbouřit navěky. Někteří zvolili cestu pýchy: „Nebudu sloužit.“ Snad se tak rozhodli i ze závisti, když poznali Boží záměr, že nikoli oni, ale člověk má být korunou Božího stvoření. Pýcha je tedy podle tradice na začátku všeho zla.

Podstata ostatních hříchů a neřestí je v tom, že myslí na své dobro na úkor dobra jiných. Protiví se lásce. Místo, aby člověk vycházel ze sebe ke druhému, místo co by sdílel dobro, uzavírá se před druhým a přeje si pouze dobro vlastní. V obžerství myslíme na své břicho více, než na hlad druhých. Ve smyslnosti toužíme více po vlastní slasti než po sdílení lásky. V lakomství nám jde o bohatství třeba i na úkor druhých. Ve hněvu nám jde o vlastní potěchu z pomsty, než o spravedlnost. V závisti nám dobro druhého připadá jako naše vlastní újma. V lenosti netoužíme než po vlastním pohodlí. Vždy je nám bližší košile, než kabát. Pýcha je měrou všeho zla.

Přece jen však ve výčtu všech neřestí volíme dát pýchu na poslední místo, protože je zároveň i neřestí poslední. Kdyby se nám jmenované neřesti povedlo co nejlépe zkrotit, nedávalo by to důvod k veliké pýše? Proto se o ní dá říct, že je neřestí dokonalých. V takovém případě se stává zvlášť nebezpečnou, protože se z oné „dokonalosti“ stává klacek, kterým bude „dokonalý“ druhé mlátit po hlavě.

Zdá se, že pýcha umírá tři minuty po naší smrti.

Jednou ještě za studií v Římě jsme navštívili klášter sester trapistek ve Vitorchianu. Jako kněz tam sestrám sloužil jeden starý mnich. Bylo úžasné

sledovat jej, jak zamilovaně hledí na Svatou Hostii v monstranci. Zeptal jsem se ho tenkrát, co mám dělat se svou pýchou a on mi klidně odpověděl: „S pýchou všichni zemřeme.“

Co je to pýcha?

Pýcha je nezřízená touha po vyniknutí. V pýše člověk sám sebe nepravdivě posuzuje. Nemusí jít nutně pouze o přemíru sebevědomí a ctižádosti, může to být i nedostatek úcty k sobě samému. Stavět na odív je možné i svou nedostatečnost a ublíženost. Nejtypičtěji však pýchu poznáváme v sobeckém jednání druhých. Žádná jiná neřest v nás ale nepůsobí takovou nelibost, jako když ji vidíme u druhých, a vůči žádné jiné neřesti nejsme ve vlastním případě tak slepí. Čím více jí máme, tím méně ji u ostatních snášíme.

Mohu si říct: to není můj problém, já naopak na lidech pýchu nesnáším. Nesnáším, když mě nějaký nadutec usadí, když mě namyšlený člověk nebere na vědomí, když všetečný chytrák strká nos do mých věcí, když mě samozvaný vševěd napomíná, když vidím, jak se druhý napařuje svými úspěchy. To vše je mi možná ze srdce odporné – jenže v tom všem pravděpodobně má

pýcha nesnáší pýchu cizí. Pokud si jí u druhých nápadně často s nelibostí všímám, můžu si být jist, že oni jsou jen zrcadlem problému, který se týká mé vlastní duše.

Pyšný člověk je vůči sám sobě, vůči druhým, světu i Bohu slepý. Dívá se totiž na svět ze špatné perspektivy: shora, spatra, a proto není schopen pochopit nic, co je nad ním. Proto nezná Boha... a nerozumí ani svatým. Pyšný člověk nezná Boha a přitom si s Ním klidně může tykat – respektive se svou iluzí o Něm. Pýcha, nejhorší ze všech neřestí, se tak může proplížit až do samého středu našeho náboženského života. Může se v nás rozrůst po boku ctností, které jsme získali. Jsou lidé – lidé věrní, spolehliví, pracovití, nekuřáci a abstinenti – které vědomí o jejich vlastní dobrotivost vzdaluje Bohu víc než nějakého feťáka a pouličního zloděje všechny jeho hříchy. I proto Pán Ježíš říká: „*Mnozí první budou posledními a poslední prvními.*“ a „*Celníci a nevěstky vás předcházejí do království nebeského.*“

Tři projevy pýchy

Pýcha má tři základní podoby:

- když si někdo připisuje jako vlastní dobro, které vykonal jiný. Dalo by se říci, když se chlubí cizím peřím. Je to zjevná nespravedlnost.
- když si někdo připisuje větší dobro, než má – to je chlubitost, která sice má základ ve vlastním dobru, ale přehání jeho význam.
- když se někdo vyvyšuje pro dobro, jehož má více než druhý, a na druhého proto shlíží s pohrdáním. Zde je pyšná tendence velmi skrytá – vždyť má dobrota je skutečně větší, než dobrota druhých lidí. Zapomíná však na to, že v základní lidské důstojnosti jsme si všichni rovni. Větší obdarovanost není důvodem k pohrdání. I v Ježíšově podobenství o hřivnách dostali služebníci různé obnosy peněz a nezáleželo na tom, kolik kdo dostal. Důležité bylo, aby adekvátně naložili s tím podílem, který jim byl svěřen.

Pokora

Lékem na pýchu je pokora. Špatně uchopená pokora by mohla znamenat, že se člověk dělá menší, než je doopravdy. Jejím úkolem ale není dostat se do opačného extrému, ale narovnat, co je pokřivené. Pokora je tedy pravdivé nazírání vlastního života. K pokoře jistě patří, že dívá-li se člověk pravdivě, nemůže na Boha shlížet shora. Je si vědom svých nedostatků, ale nebrání mu to ani pociťovat jistou hrdost nad svými dílčími úspěchy. Zároveň si však uvědomuje, že za mnohé vděčí Boží milosti a pomoci druhých. Ví, že ve své nedokonalosti není schopen vidět zcela pravdivě, a tedy že ani neví, komu všemu vděčí za dobra, která pociťuje.

Představme si právníka, který se vypracoval na vrchol, zastává se spravedlnosti a pomáhá svou prací lidem. Nemá se za co stydět a je si vědom, kolik úsilí ho stálo, aby vystudoval, aby se vypracoval, aby získal potřebné dovednosti a kvalifikace. Může na sebe být hrdý. Ale je-li pokorný, uvědomuje si, že vděčí za svůj život a za podporu svým rodičům, svému okolí, státnímu zřízení, dobrým učitelům, přátelům a všem, kdo ho nějak podpořili. Zároveň si uvědomuje, že je nepředstavitelný počet příčin, okolností a milostí, o kterých nemá nejmenší tušení, a přesto na nich jeho úspěch plně závisí. Nemůže znát všechny inspirace, které ovlivnily jeho dobrodince. Nemůže znát všechny okolnosti, které mu nasměrovaly správné lidi do cesty. Nemůže znát všechny fyzikální zákony, které celý jeho život držely pohromadě. Nemůže plně znát Boží milost, která je smrtelným očím tajemná.

Pokora vede křesťana k modlitbě, ke vzývání Boha a k důvěře v Jeho prozřetelnost. Pokorná

*Opravdu ...
nevíme, z čeho
žijeme ...*

modlitba se nesnaží ohnout Pána Boha podle naší vůle, ale učí se říkat: „*Bud' vůle tvá.*“ Pokorná modlitba Bohu děkuje, Boha prosí, Boha chválí. Velkým příkladem pokory je pro nás také Panna Maria. Když se setká ve svém životě s Boží milostí, která ji zve, aby byla matkou Božího Syna, tak tuto Boží vůli přijímá, raduje se z toho, že na ni Bůh shlédl a sama sebe nazývá nepatrnou služebnicí Boží: „*Velebí má duše Hospodina a můj duch jásá v Bohu, mém Spasiteli, neboť shlédl na svou nepatrnou služebnici...*“

Projevy pokory

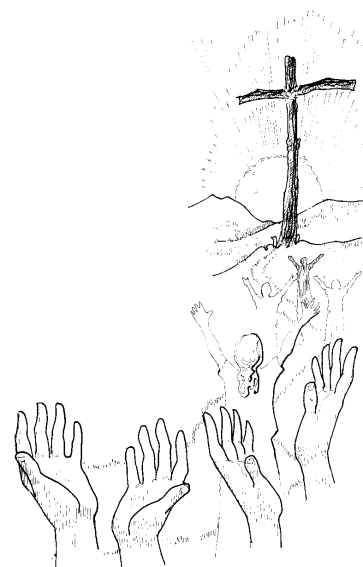
Mezi žádoucí projevy pokory patří **schopnost naslouchat**. Správný poměr mezi sdělováním a nasloucháním odpovídá snaze o pravdivost v životě. Pokora je pravdivost. Pravdivost je shoda výpovědi se skutečností. A výpověď probíhá nejčastěji ústně. Jak naléhavě důležitá je v dnešním multimediálním světě přehlceném informacemi potřeba dobře rozlišovat pravdu od nepravdy a schopnost vážít slova! Jak mnoho lze dosáhnout pravdivým slovem a jak mnoho zkazit záplavou lží a pomluv! Při opravdovém naslouchání se posluchač otevírá vnitřnímu světu druhého člověka a potlačuje svou vlastní pýchu, aby si do jeho slov nevkládá vlastní předsudky a myšlenky. Pouze s pokorou lze skutečně naslouchat druhému a co nejlépe ho pochopit.

Další známkou pokory je **smysl pro humor**. Není zde myšlena schopnost žertovat nebo pochopit vtip. Člověk se smyslem pro humor je schopen smát se sám sobě, své ubohosti. Humor je jednou z forem pochopení zla a jeho překonání. A teprve tehdy má člověk smysl pro humor, když je schopen se neurazit, když někdo vtipně odhalí jeho slabou stránku, ale zasmát se také. Stává se, že se někdo zasměje vlastnímu selhání, ale jen aby zlehčil své zahanbení. Například ředitel, který všechny peskuje za jejich prohřešky, ale vlastní selhání se smíchem přejde jako roztomilý kiks. Pokorný by byl tehdy, kdyby dokázal stejně lehce se smíchem přejít selhání svých podřízených.

Do třetice je projevem pokory **poslušnost**, tedy schopnost podřídit se spravedlivé autoritě. Zdá se, že dnešní svět takovou vlastnost nevidí jako ctnost. Trend je „být tak trochu rebel“, ačkoli to často znamená především konzumovat nějaký produkt určité značky. Z obchodních důvodů takto reklama zvláště cílí na děti a dospívající, protože jejich frustrace z nedostatku autonomie v různých obdobích vývoje narůstá. Přesto právě poslušnost je lékem na pýchu. Sám Ježíš je učitelem pokory a poslušnosti: „*Sám od sebe nemohu dělat nic.*“ (J 5,30). Vše, co předával, přijal od Otce. V Kristu se zjevila pokora Boží lásky. V hymnu zPavlova listu Filipanům se píše: „*Nechť je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.*“ (Flp 2,5-8)

Podoba Boží

Bůh není pyšný. Jinak by se nenarodil v obyčejném chlévě na seně, nestýkal by se s lidmi na okraji společnosti a nepodstoupil by pro nás potupnou smrt na kříži. Bůh je láska. A láska vychází ze sebe ke druhému.

Posláním člověka je podobat se Bohu, protože Bůh ho stvořil ke svému obrazu a ke své podobě. V Bohu je všechno dobro, krása, pravda, láska. Po prvním hříchu se Ďáblu podařilo Boží obraz v člověku narušit. Neseme v sobě zárodky ctností i zárodky neřestí. Se svými neřestmi musíme bojovat, abychom v sobě stále více zvýrazňovali podobu Boží.

Boží Syn se stal člověkem proto, aby nám zjevil pravé lidství a ukázal nám prakticky, jak se takové pravé lidství žije. Jako křesťané se snažíme Ježíše napodobovat. A nejen jeho. Naším vzorem jsou i svatí, kteří na každý po svém způsobu Boží podobu uskutečnili. A nejen ti prohlášení církví. I okolo nás žije mnoho dobrých křesťanů, kteří nám mohou být vzorem. Nakonec nám pomáhá i Bůh svou milostí skrze svátosti Církve.

Jáhen Daniel

Jeden Superden a dvě super noci

Děti z Jeníkovska přijely do Vratěnina o víkendu 11. až 13. května. V sobotu 12. května zde byl totiž připravený tradiční Superden.

Po příjezdu dětí a Táni následovalo ubytování a objevování fary. K večeři přijel ke všeobecné radosti i otec Marek. Přijel jim povyprávět historiku o kocouru Myšákovi a motivovat je ke snědení večeře. Kdo byl po večeři mohl dostat sladkosti z kornoutu. Do rána s nimi zůstala na faře také sestřička, která přijela až ze Švýcarska.

Ráno děti posnídali a šli na zápis do skupinek pro Superden. Před kostelem se sešly kromě Jeníkovských i soutěžící ze širokého okolí. Na úvod byla sloužena mše svatá v místním kostele svatého

Jakuba Většího. Mši svatou celebrowali tři kněží - o. Milan, o. Marek a o. Nik. Poté se skupinky vydaly na cestu přírodou, aby plnily zajímavé úkoly a sbíraly body. Do oběda byly všichni hotoví a vrátili se na farní zahradu, kde Superden pokračoval. Na všechny čekaly špekáčky a další úkoly a odměny. Po sečtení bodů se účastníci přesunuli na vyhlášení vítězů a požehnání do kostela. Každé družstvo dostalo zaslouženou odměnu ve formě sladkých i slaných dobrot. Kolem třetí hodiny se místní děti pomalu rozloučili. Kája s Ladkou odešli s mladšími dětmi na hřiště a Terežka, Natálka a Adélka se daly do vaření večeře podle receptu od Táni. Jednalo se o rajskou omáčku s těstovinami a opečeným salámem. Po večeři vyrazili všichni ještě znovu na hřiště a před spaním se promítal film o svatém Filipu Nerim.

Nedělní ráno začalo mši svatou a po snídani si mladší děti hrály na schovávanou. Poledne se ovšem přiblížilo a tak si děti vytáhly z ledničky vlastnoručně namazané svačiny, v pokoji si sbalily spacáky, ze schodů se snesly kufry a vydaly se směrem k autobusové zastávce. Tak zase příště!

Ludmila Rozsypalová

Jak jsme hrály „divadlo“ v Lančově na jižní Moravě

Dne 8. dubna 2018 se uskutečnilo kulturní odpoledne Vranovského regionu – tentokrát v Lančově, proto dostalo letošní přízvisko Lanšou. Zúčastnil se ho i dětský kolektiv z okolí Jeníkova.

Bylo třeba nacvičit nějakou inscenaci, proto děti přijely již v pátek 6. dubna na faru do Štítar. Během víkendu zakončeném akcí v sále kulturního domu v Lančově měly děti bohatý program – kromě nácviku na představení mohly pod dozorem vedoucích využít přicházející jarní počasí k zábavným společným hrám. Na řadu přišli postupně např. noční tajemné vyprávění, fotbal, vybíjená a schovka. Nechyběly chvíle pro společnou modlitbu a zbožný zpěv u svatostánku se svátostným Pánem Ježíšem.

V neděli Božího milosrdenství (vždy 2. velikonoční neděle) začala ve 14 hodin zmíněná přehlídka kulturních vystoupení vranovského regionu, v níž zástupci jednotlivých obcí předvedli, co zajímavého zpestřuje jejich společenský život. Pro každé vystoupení bylo vyhrazeno 7 minut. Šesti dětem ze severu Čech herecky vypomohly tři děti z farností Olbramkostel a Vranov nad Dyjí. Představení se jim vydařilo. Zahrály si operu o čtyřech kůzláčích.

Karel Žák

Jeníkovské marianky

Na konci dubna se na jeníkovské faře sešly dvě skupiny marianek. Marianky jsou děvčata, která se učí žít podle vzoru Panny Marie. Setkání se uskutečnilo v předposledním víkendu. V pátek proběhlo setkání první početnější skupiny. Společně jsme prožily mši svatou

v Lahošti a ve večerních hodinách jsme přivítaly vedoucí skupinek Karolínku. Následovaly seznamovací a jiné společné hry, modlitba před spaním a také zhlédnutí scénky, která se hrála v Lančově při tzv. LANŠOU, což je setkávání obcí, které formou dobré zábavy posilují mezi sebou přátelské vztahy.

V sobotu čekal jeníkovskou farnost mimořádný den tzv. adorační den, kdy byl od rána do pozdního odpoledne otevřen kostel a každý kdo chtěl se tu mohl přijít Pánu Ježíši poklonit, svěřit mu zde své starosti, obavy. I jeníkovské budoucí marianky tento den využily, po ranních chválách zpívaly písně v jeníkovském chrámu.

Odpoledne začalo setkání druhé skupiny budoucích marianek. Děvčata se spolu s Karolínkou a dalšími zapojila do služby a po jeníkovské farnosti roznášela prosbu o podporu jeníkovských varhan. Večer následovalo vaření. V neděli ráno mše svatá v teplickém kostele Božského Srdce Páně a rozloučení. Bohu díky.

Dohnalová Táňa

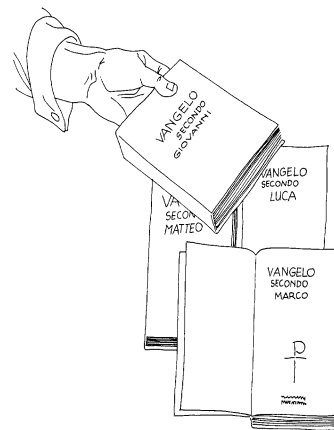
Žáci z okresu Teplice v celostátním kole dějepisné soutěže

Již po šesté se v okrese Teplice konala dějepisná a literární soutěž Bible a my. Letos se jí zúčastnilo celkem 151 žáků z 3 základních škol a dvou gymnázií z Duchcova, Teplic a Bohosudova. Žáci museli zdolat nejprve kolo základní, z kterého ti nejlepší byli vybráni do kola celostátního.

Sedm nejlepších soutěžících se po té zúčastnilo celostátního kola, které proběhlo na konci března ve Strážnici, kde naši reprezentanti soutěžili s více než 100 dalšími výherci ve svých okresech. Umístění na prvních místech se sice nekonalo, ale již účast v tak veliké konkurenci, kterou celostátní kolo přináší, můžeme považovat za veliký úspěch. Za zmínku jistě stojí uvést, povídání P. Marka Dundy o farnosti Jeníkov. Po soutěži následovala mše svatá a zmrzlinový pohár s moravskými soutěžícími z okresu Znojmo.

Soutěžící z okresu Teplice si prohlédli centrum Brna, kde se seznámili s nejrůznějšími zajímavostmi např.: jak vznikl název města, jak to bylo s brněnským drakem anebo s významnými osobnostmi této moravské metropole, jako je například římskokatolický kněz P. Martin Středa, který se v 17. století výrazně podílel na záchraně města, během jeho obléhání Švédy. Navštívili kostelní věž sv. Jakuba a také se podívali na setkání křesťanské mládeže brněnské diecéze.

Smyslem soutěže Bible a my, je zprostředkovat žákům a studentům bohatství, které tato nejrozšířenější a nejpřekládanější kniha na světě představuje, její hodnoty literární, kulturní, mravní i duchovní, a tímto způsobem upozornit na její aktuálnost i v dnešní době.

Táňa Dohnalová

Noc kostelů

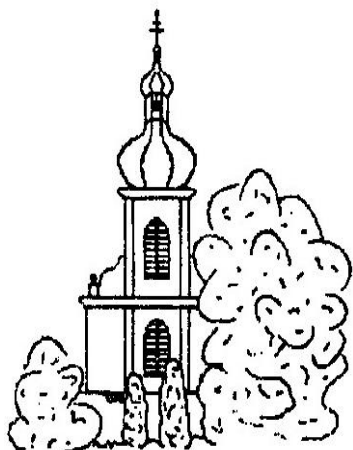
Poslední pátek v měsíci květnu byly v celé naší zemi otevřeny dveře všech kostelů, které se přihlásily do akce Noc kostelů. V Jeníkově byl Boží chrám zpřístupněn před 16. hodinou. Krátce na to se rozezvonily nově opravené zvony a to už přicházeli děti a návštěvníci. Děti si zahrály hru Hledání pokladu, dospělí si prohlédli kostel s výstavou liturgických předmětů s vysvětlením, co se na co používá, následovalo vystoupení Mateřské školky Jeníkov s překvapením. Děti si pod vedením paní učitelky Jany Baumgartlové připravily pásmo „Cesta kolem světa“, kratičce se zastavily na každém kontinentu, odkud nám písní, básní zprostředkovaly jeho zvyklosti. Překvapením bylo vystoupení mladé dvojice, kdy zpívající dívku doprovázel mladý chlapec na elektronické klávesy.

V pozdních odpoledních hodinách jsme se pomodlili za všechny, kteří žijí v Jeníkově a v jeho okolí. Účastníci Noci kostelů v Jeníkově mohli vystoupit na věž kostela a pokochat se pohledem z ní a vyslechnout si komentovanou prohlídku historie jeníkovského chrámu. Během celého večera byla také možnost k soukromé prohlídce, modlitbě, ztišení.

Dalším místem, které bylo v Jeníkově otevřeno, byla kaple sv. Anny, kterou si mohl každý prohlédnout. Účast letošní Noci kostelů byla hojná.

Dohnalová Táňa

Noc kostelů v Lahošti

Noc kostelů v Lahošti patřila v první řadě dětem. Místní kapli Panny Marie postupně navštívilo přibližně 20 dětí z Lahoště a okolí. Děti si vyzkoušely, jak se zvoní na kostelní zvon, zúčastnily se vědomostní soutěže spojené s odměnou, mohly pokládat otázky související s vystavenými liturgickými předměty. V závěru akce se přítomní pomodlili za farnost. Akce se zúčastnilo také několik dospělých, kteří pokládali otázky související se životem farnosti a adoptovanou jeníkovskou farností.

Lukáš Janda

Velikonoční soutěž

Řešením velikonoční osmisměrky byla věta „Kříž a nebo vzkříšení“. Na email o. Jindřicha přišlo celkem pět správných odpovědí, ze kterých jsme vylosovali vítěze. Stal se jím Martin Kubajko z Oldřichova.

*Na závěr vám přejeme, ať vás váš anděl
strážný chrání na všech vašich
prázdninových cestách!*

PRÁZDNINOVÁ POHODA ...

„Slávku, co jsi koupil mamince k narozeninám?“ ptá se spolužák svého kamaráda. „Fotbalový míč.“ „To je dobrej dárek, ale tvoje máma přece nehraje fotbal?“ „To ne, ale ona mi taky k narozeninám dává knížky!“

„Tati, můžu se odpoledne dívat na televizi?“ „Můžeš, Helenko, ale zapínat ji nesmíš!“

„Babi, babi, našla jsem ztracený balón!“ „Tak to už není ztracený, když jsi ho našla.“ „Ale je, babi, sousedovic Kája ho ještě pořád hledá.“

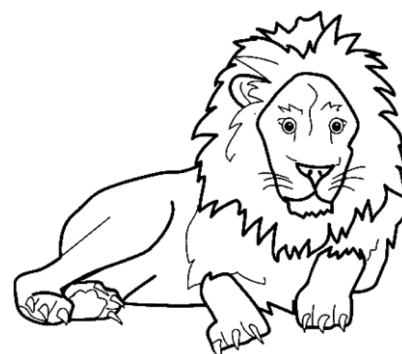

Ve škole dojde na zkoušení zájmen: „Pepíčku, řekni nám příklad tří zájmen?“ vybízí učitelka. „Co? Kdo? Já?“

„Honem běž pryč od té lví klece!“ křičí dohlížitel na Bertíka.

„Ale proč? Já mu přece nic neudělám!“

Proč je v ZOO lev v kleci? Protože kdyby byl v akváriu, tak by se utopil.

Po tréninku se ptá tatínek syna, jaká byla dneska hra? „Docela to ušlo, dal jsem dva góly.“ „A jaké bylo skóre?“ je stále zvědavý tatínek. „1:1“

Prázdninový farní zpravodaj vydalo pro **Římskokatolickou farnost Jeníkov** vedenou duchovním správcem P. Mgr. Janem Richterem - otcem Nikem (mobil: 731 402 743; email richterjan@seznam.cz) **společenství FATYM** (farní tým) VRANOV NAD DYJÍ a PŘÍMĚTICE-BÍTOV. Kontaktní adresa: fara Jeníkov 1, PSČ 417 24.

Zpravodaj vyšel v červnu 2018 v nákladu 1100 výtisků. Příští vydání zpravodaje plánujeme jako prázdninové a vyjde, dá-li Bůh, v říjnu 2018. Rozdáváno zdarma do každé domácnosti farnosti (v Jeníkově, Oldřichově, Lahošti a Hudcově a Zabušanech). **Děkujeme všem, kteří nám jakýmkoliv způsobem pomáhají. Pán Bůh zaplat'!** Vytiskl Tiskový apoštolát FATYMu. Text zpravodaje (a také jeho starší vydání) se nachází i na našich internetových stránkách www.fatym.com.

Číslo účtu jeníkovské farnosti, kam můžete posílat dary na opravu střechy kostela je 184058097/0300